

„И женѣ си тихо викна:

„И тебѣ, бабо казвамъ.

„Чувай, бабо, да ти кажѣ,

„Нѣ ты малко знаешъ;

„Това нѣщо неще лъжѣ —

„Ты какво ще кажишь?

„Деша Ненча го обыкна...

„И той ѣ обыча;

„Той съсъ насъ ся, веч', навикна:

„Зетъ да го направимъ?...

„И азъ знаѣ, рече баба,

„Ако ѣ рѣкъъ Господь —

„На добаръ часъ да-но бѣва,

„Нѣ и Дешкѣ да викна.

Догдѣ издумѣтъ тыя думи:

Ей Дешка, чи вѣзи —

Ненадѣзбѣ в' кѣщи бутна,

И пакъ щѣ да излѣзи.

„Дойди, сынко, рѣчи лѣдо,

„Нѣщо да ни кажишь.

„По притвори, сега, малко,

„Нѣ право да кажишь!...

„Обычашъ-ли, Дешке, Ненча?

„Той тебѣ тѣ убича,“

А Дешка ся поусмихна:

— „Обычамъ — кѣтъ' обыча...“

А лице ѣ бужуръ пламна

Очи ѣ свѣтнахъ,

Послѣ малко сичко огасна;

Стрѣни поблѣдѣхъ....

— „Нека Господь, мили мои,

„Да ви благослава!..

— „Нека, сынко, да сты живи!..“

И майка ѣ казва.

Цылунахъ двама рѣцѣ

И си излѣзохъ,

А в' гърди имъ млади-сърца

Кѣтъ' пиле тупахъ...